

De Bloesem

De Bloesem

Patrick De Telder

Schrijver: Patrick De Telder
Coverontwerp: Patrick De Telder
ISBN: 9789464483017
© <Patrick De Telder>

HOOFDSTUK 1

Patricia had nochtans alles om een gelukkig leven te hebben, mooi, slank en kunstzinnig, ware het niet dat haar moeder, Roberta, een nukkige harde vrouw was die om het minste uitvloog en zoals haar vader Jan steeds herhaalde: “Dat mens kan stenen doen vechten.”

Haar vader daarentegen was een strenge, rechtvaardige en harde man die wel van haar hield, maar de woorden, ik zie je graag, in zijn hele leven nog nooit had uitgesproken.

De wereld beefde onder haar voeten toen haar ouders, haar op veertienjarige leeftijd beschaamd moesten melden dat haar moeder weer zwanger was. Op haar dertiende had ze zelf voor het eerst maandstonden gekregen en toen ze dit meldde aan haar moeder, was het enige wat deze zei: “lap de misère begint.” Gelukkig hadden haar vriendinnen haar op de hoogte gebracht hoe kindjes op de wereld kwamen, want haar ouders wilden of konden er zich niet toe brengen haar een eerlijke en correcte uitleg te geven.

Daarom was ze niet enkel verbaasd, maar zelfs geschokt toen haar ouders met die mededeling aankwamen. In gedachte zag ze haar vader, haar moeder nemen op een non-emotionele, ja zelfs bestiale manier, wat haar weerzin t.o.v. mannen en seks nog vergrootte.

Alles was echter veranderd toen haar broertje Tom geboren was. Ze schonk al haar aandacht aan dat kleine mannetje en elk vrij moment bracht ze met hem door, ja zelfs haar moederinstinct kwam tot leven.

De jaren die erop volgden waren als het ware met een regenboog omhuld, ze kwam graag thuis en nam het gros van de zorg voor Tom voor haar rekening. Naarmate de kleine jongen groeide leerde ze hem zijn eerste stapjes zetten, spreken en zingen en speelde de hele tijd met hem. Eindelijk leerde ze wat liefde was, echte liefde.

Patricia had aanleg voor schilderen en tekenen en vroeg haar ouders om na de middelbare school de kunstacademie te mogen volgen. Haar ouders hadden haar dit verboden en zonder overleg of inspraak van Patricia werd er beslist dat ze een opleiding moest volgen voor boekhouder, want dan zou ze steeds in haar eigen levensonderhoud kunnen voorzien.

Met tegenzin was ze na haar humaniora aan de hogeschool begonnen en was verwonderd van de vrije manier van zowel lesgeven, als les volgen. Er mocht gebroost worden en er kon tijdens de gemiste les op een zonnig terrasje van een lekkere cappuccino genoten worden met vriendinnen.

Ze had totaal geen interesse voor het mannelijk schoon dat de revue passeerde. Het was haar met de moedermelk ingepompt dat jongens en mannen profiteurs en enkel in één ding geïnteresseerd waren. Haar ouders hadden haar opgedrongen dat vleeselijk genot uit den boze was. Ook had ze haar ouders elkaar nooit zien omarmen, laat staan zoenen, waardoor ze zich soms heimelijk afvroeg hoe zij in 's hemelsnaam op de wereld was geraakt en dit vooral binnen zo een liefdeloos koppel.

De aanwezigheid van haar broertje maakte de studietijd echter draaglijk en tot haar verwondering haalde ze in het laatste jaar hogeschool zelfs een onderscheiding. Toen ze fier als een pauw thuiskwam, was de enige die verrukt was haar 6-jarige broertje die in haar armen vloog en haar bedekte met natte zoenen en met haar euforisch de kamer rondanste, terwijl haar ouders er onbewogen bijstonden. Het enige wat vader zei was: "Eindelijk kan je nu beginnen werken en geld verdienen" en haar moeder: "Vergeet niet dat je je kamer nog moet kuisen!"

Het verschil tussen Tom en haar ouders kon niet groter zijn, langs de ene kant warme tedere liefde en langs de andere kant harteloze ijzige onverschilligheid.

Patricia was dankzij haar goede resultaten snel aan werk geraakt en was kunnen beginnen in een groot bedrijf waar de bazen gedreven, maar hartelijke mensen waren. Het werk was prettiger dan de periode thuis vóór de geboorte van Tom.

Na enkele jaren had zij het na enkele promoties, geschopt tot CFO, wat haar, binnen het bedrijf en ook daarbuiten, aanzien en een adequate verloning had bezorgd. Jan, haar vader was fier, maar liet het niet blijken t.o.v. haar, maar vertelde het honderduit aan zijn voetbalvrienden die hij elke zondag ontmoette. Haar moeder daarentegen bleek misnoegd, ja zelfs jaloers te zijn en gebruikte elke gelegenheid om haar te kleineren of uit te maken voor mislukt bediendeke. Roberta zorgde er wel voor dat haar man dit niet hoorde, want dat zou hij zeker niet gepikt hebben. Op een dag had Patricia, tijdens een bezoek aan een ander bedrijf, Maurice leren kennen. Een lieve, iets oudere man. Hij

was scheikundig ingenieur en ze vond zijn vrolijke manier om met iedereen om te gaan, leuk. Ze had met hem staan praten en de klik was er gekomen op het moment dat hij haar vroeg of hij haar eens mocht uitnodigen op een glas, en ze was er graag op ingegaan.

Toen ze haar ouders hiervan vertelde zei haar vader: “Opgelet als je in verwachting geraakt, vlieg je stante pede buiten!”

De afspraak ging door in een klein cafeetje langs de Leie en ze brachten er een heel leuke namiddag door. Toen Maurice haar bij het afzetten naar zich toe trok om haar te zoenen had ze verstijfd de zoen toegestaan, maar niet beantwoord. Ze had haar moeder aan het raam zien staan en moest na het binnenkomen een tirade aan verwensingen aanhoren. Ze had er zich wel aan verwacht, maar had gehoopt dat haar vader het voor haar zou opnemen, wat echter niet gebeurde, neen hij ging met haar moeder akkoord. Gelukkig was Tom er om haar tranen zachtjes weg te vegen die ze had laten lopen zodra ze op haar kamer was. Hij legde zijn armen rond haar en zei: “Is het een mooie man?” Toen ze dit glimlachend bevestigde, vroeg hij haar honderduit en dat deed haar ongelooflijk veel deugd. Wat zaten zij en Tom toch op dezelfde golflengte.

Van het ene afspraakje kwam er nog één, en nog één, en na een tijdje begon Patricia de kussen van Maurice te beantwoorden. Toen hij echter begon te alluderen om samen naar bed te gaan was noch haar geest, noch haar lichaam hier klaar voor. Ze had haar lichaam nooit aangeraakt behalve tijdens het douchen en in tegenstelling tot haar vriendinnen die vrijuit over seks praatten, was het voor haar allemaal niet nodig, maar op een dag, na lang aandringen, was het toch gebeurd en was ze met Maurice naar bed gegaan. Was het haar opvoeding of de dreiging van haar ouders, maar ze had er helemaal niet van genoten en had voor zichzelf opgemerkt dat het allemaal niet veel inhield. Maurice was steunend klaargekomen en had gevraagd of ook zij had genoten en ze had ietwat verlegen geknikt. Ze durfde er niet voor uitkomen dat ze er totaal niks aan had gehad. Regelmatig werd er nu op vraag van Maurice gesekst, maar Patricia deed het meer uit genegenheid voor Maurice dan om er zelf iets aan te hebben. Maurice was nu eindelijk schoorvoetend aanvaard door haar ouders die hem argwanend hadden gecontroleerd en uitgevraagd. Toen hij haar na een verkering van 2 jaar ten huwelijk vroeg was

de reactie van vader: "Waarvan gaan jullie leven?" De ouders van Maurice waren net zoals de hare, te rijk om arm te zijn en tezelfdertijd te arm om rijk te zijn. Ze antwoordde: "We verdienen samen genoeg om een normaal leven te kunnen leiden" en had de zitkamer gestoord verlaten.

De dag dat ze in het huwelijk traden zei vader Jan tegen Maurice: "Voor mijn plezier moet je zeker geen kinderen maken" waarop Maurice gechoqueerd met grote ogen was weggelopen.

Twee jaar later werd Jo geboren en had Patricia voor het eerst en voor het laatst, haar vader zien wenen en vanaf dan kon Jo niks meer misvragen aan vader Jan, die vanaf die dag Bompas werd genoemd. Bompas was nu zachter geworden en ging met Jo en Tom vissen, wat de band tussen Tom en Jo nog inniger maakte tot grote voldoening van de liefhebbende Patricia.

Tom ging na zijn humaniora en op aanraden van Maurice, aan de universiteit ook scheikunde studeren. Hij was geïnteresseerd en behaalde goede resultaten, opnieuw tot verholen ongenoegen van Moeder Roberta.

Na 3 jaren hard studeren behaalde hij een welverdiende grote onderscheiding en zowel Bompas als Patricia waren euforisch en fier!

Spijtig genoeg overleed Bompas één jaar later aan een hartstilstand.

Moeder Roberta had na de begrafenis van Bompas koudweg gezegd dat het voor haar te veel werd om de kleine Jo op te vangen en aan Patricia gevraagd of het niet goed zou zijn om de vriendschap te behouden tussen Jo en Tom en daarom Tom bij hen te laten inwonen.

Patricia wou Tom niet in het harteloze huis verder laten wonen en ging hiermee akkoord. Voor Patricia was het leuk een jonge man in huis te hebben vermits Maurice een carrièreswitch had gedaan en nu werkte op een boorplatform, waar hij wel goed verdiende maar afwisselend voor 3 weken van huis was en dan één week thuis, om van zijn rust te genieten. Patricia was hier niet rouwig om en bovenal hoopte ze in stilte dat ze op die "rustweek" haar regels had, om de obligate seks te kunnen vermijden. Toen ze dit aan een vriendin vertelde viel die bijna van haar stoel en vroeg: "Vrees je niet dat Maurice een ander zal zoeken en ook vinden?" De vriendin was nog meer verbaasd toen Patricia antwoordde dat het haar niks kon schelen als ze maar

niet aan de kassa hoefde te passeren. Haar vriendin vroeg haar op de man af: "Mis je de seks niet of masturbeer je liever alleen?" Patricia had haar rug gerecht en met een streng gezicht gezegd: "Ik heb nog nooit gemasturbeerd en verlang daar ook niet naar." Haar vriendin vroeg: "Mis je die orgasmes niet?" Patricia had koudweg gezegd: "Ik heb in mijn hele leven nog maar 2 orgasmes gehad en ik vind dat Maurice er veel te lang zijn best moet voor doen. Eerlijk gezegd weegt dit korte moment van genot niet op tegen die lange onaangename gewaarwording." Haar vriendin had haar bij een volgend bezoek een sterke, kleine vibrator cadeau gedaan en gezegd: "Probeer die maar eens uit, er zal een heel nieuwe wereld voor jou opengaan." Patricia had het toestel beleefd aangenomen, bedankt en die veilig verborgen in haar slaapkamerkast, waar die ongebruikt bleef liggen.

Tom was beginnen werken en maakte na enkele jaren kans op een mooie promotie. Het enige nadeel was dat hij voor enkele jaren naar Japan zou moeten emigreren. Dit was een drama voor de 9-jarige Jo. Tom moest beloven om veel te skypen waardoor het contact supergoed zou blijven. Toch rolden er dikke tranen toen er afscheid diende genomen te worden in de luchthaven.

HOOFDSTUK 2

Japan was voor Tom een openbaring. Na een vlucht van ongeveer 12 uur was Tom geland op Tokyo Haneda airport. Hij had in business kunnen vliegen zodat hij toch zeker 6 uur had kunnen slapen, waarna hij een ongelooflijk verzorgd ontbijt had gekregen. Goedgemutst had hij als een van de eersten het toestel kunnen verlaten en had beslist om geen binnenlandse vlucht, maar in de plaats hiervan de hogesnelheidstrein Shinkansen, die op iets minder dan 2,5 uur Kyoto kan bereiken, te nemen. De discipline en netheid van de Japanners was ongelooflijk, maar de trein zeer druk. Na een vlotte treinreis aan snelheden tot 320 km per uur werd hij door een chauffeur van de firma opgehaald. Tom werd aan zijn riant appartement, dat de firma te zijner beschikking had gesteld, afgezet en de chauffeur zou hem 2 uur later naar de firma brengen voor een meeting met de directie. Hij wist dat te laat komen in Japan totaal not done was en als een grove belediging zou ervaren worden. Gelukkig had hij zich op voorhand ingelicht bij de zoon van een vriendin van zijn zus, die nog jaren in Japan had gewoond. Zo wist hij dat Japanners de buitenlanders gaijin noemen, maar dat dit in feite buitenaards wezen betekent. Hij had ook vernomen dat een buitenlander nooit evenveel betaald wordt als een Japanner voor hetzelfde werk. Gelukkig was zijn promotie dermate goed, dat hij zich zeker financieel verbeterd had. Vlug sprong Tom onder de regendouche met 6 zijstralers. Nadien trok hij een mooi donkergrijs pak aan met een wit hemd en stropdas, want ook dit werd zeker van hem verwacht. Ondertussen had hij een beetje honger gekregen en ging kijken of hij in de keuken iets te eten zou vinden. Tom was aangenaam verrast toen hij de koelkastdeur opentrok en zag dat deze volledig gevuld was met westerse merken. Oef, dacht hij bij zichzelf, ik wil op een rustige manier de Japanse keuken ontdekken. Hij smeerde een boterham, legde er een sneetje kaas op, werkte die snel naar binnen terwijl hij de keuken weer op orde bracht en stond klaar toen de chauffeur perfect op tijd aanbelde. Ze reden door de overbevolkte straten waar ook hier de netheid en discipline opviel. In de firma werd hij opgewacht door een jonge mooie Japanse, in een perfect passende, donkerblauwe tailleur. Ze bracht hem naar

een vergaderzaal en bood hem een drankje aan. Zodra het drankje voor hem werd neergezet ging de deur van de vergaderzaal open en kwam de volledige directie binnen. Hij sprong recht en boog diep. De CEO richtte zicht tot hem en zei: “Kaisha e yōkoso” (welkom in het bedrijf) Tom had zich hierop voorbereid en antwoordde: “Koko ni irarete kōeidesu (het is een hele eer hier te mogen zijn) en ging met een beleefde glimlach verder met: “Zan'nen'nagara, watashi no nihongo no chishiki wa koko ni todokimasu” (tot mijn grote spijt reikt mijn kennis van het Japans tot hier) Hij zag dat de CEO en zijn gevolg hier positief en met een glimlach op reageerden, waarna ze overschakelden op de Engelse taal. Hij was inwendig blij dat hij die zinnen op voorhand had ingestudeerd om het eerste contact positief te laten verlopen.

Kort nadien verliet de hele directie de vergaderzaal en bleef hij achter met zijn rechtstreekse overste. Deze nam Tom mee en liet hem de burelen en laboratoria zien en introduceerde hem bij de volledige staf. Hij werd nadien uitgenodigd voor een Nomikai. Toen Tom vroeg wat dit was, wist een van de medewerkers hem te vertellen dat het een verrassing was en dat hij enkel om 20 u moest klaar staan aan de ingang van het bedrijf en dat de baas deze Nomikai speciaal voor hem had georganiseerd. Wat later vertelde iemand hem dat het de bedoeling was om hem op een losse manier te verwelkomen. Hier zou gegeten, maar vooral veel gedronken worden. Ook hiervan was hij eerder op de hoogte gebracht en had de raad gekregen het rustig aan te doen met de drank.

Toen hij om iets voor 8 uur aan de ingang aankwam zag hij dat het gros al aanwezig was en klokslag 20 u verscheen de baas die hen allen uitnodigde om hem te volgen. Samen wandelden ze naar de Gion wijk waar praktisch alle gebouwen uit donker hout waren vervaardigd. Daar zag Tom toevallig een Geisha. Hij probeerde oogcontact te maken, maar het leek alsof ze door hem keek. Toen hij

enthousiast zijn gsm bovenhaalde om een selfie met haar te maken en deze foto naar Jo en Patricia te sturen, weerhield een van de groep hem hiervan en bracht hem op de hoogte dat Geisha's fotograferen totaal verboden en tegen de wellevendheidsregels was, plus dat daar een boete op stond van bijna 100 euro. Wijselijk stak Tom zijn gsm terug op zak. Het leek hem dat de Geisha dit opgemerkt had want hij zag haar rode lippen, die fel afstaken tegen haar wit gelaat, bijna onmerkbaar veranderen in een fijne glimlach. Tom zei dat hij toch wel graag eens de lakens zou willen delen met een Geisha. Iemand merkte op dat Geisha's gezelschapsdames zijn en niet mochten verward worden met prostituees.

Toen Tom vroeg wat het verschil was, antwoordde de ander: "In tegenstelling tot een prostituee zorgt de Geisha voor aangename rustige, traditionele zang en dans tegen hoge betaling en dit voor de rijkere bevolking. Toen de groep op de afgesproken bestemming aangekomen was, ging de baas als eerste naar binnen, ging dicht bij de uitgang zitten met overzicht over de hele ruimte. De japanner die hem de uitleg had gegeven over de Geisha, fluisterde hem toe dat dit een ongeschreven wet was om de hoogste in rang deze plaats te laten innemen. Tom achtte zich gelukkig dat hij een afwachende houding had aangenomen en dacht bij zichzelf: " Amaai ik zal hier nog veel moeten leren."

Mooie meisjes brachten verschillende gerechten, bier en Sake en plaatsten dit allemaal op de lage tafels.

Toen de meisjes de zaal hadden verlaten nam de overste het woord en verwelkomde uitvoerig en langdradig Tom. Aan het einde van zijn speech vroeg hij Tom om zich voor te stellen. Tom die een hekel had aan lange redevoeringen, beschreef kort zijn leven en carrière en bedankte de groep voor de hartelijke verwelkoming. Hierop nam de overste een fles met beide handen vast, schonk het glas van zijn buurman vol, waarna de buurman de fles van de overste

overnam en diens glas vulde. De hele groep begon hetzelfde te doen. Tom koos voor bier en zijn buurman voor Sake en de maaltijd, die uit vis bestond, begon. Naarmate de avond verstreek zag Tom dat de meeste aanwezigen aangeschoten raakten. Elke keer een glas leeg was werd dit onmiddellijk door een buurman weer gevuld. Om het gevaar tot fouten te vermijden liet hij regelmatig zijn volle glas een tijdje onaangeroerd staan, terwijl hij de groep aanhoorde. Tot zijn verbazing zag hij dat de aanwezigen elkaar soms opmerkingen gaven die in de westerse wereld niet zouden getolereerd worden, maar blijkbaar was dit, tijdens een Nomikai, toegelaten. De sfeer was los en ongedwongen en Tom vroeg zich af of de overste zou ingrijpen of nog erger, de spreker de volgende dag ter verantwoording bij zich roepen, maar er gebeurde niets.

Toen de groep begon te lallen stond de overste plots op, waarop de hele groep recht sprong en er een stilte viel. De overste klapte drie keer in de handen waarna iedereen drie keer klapte en eindigde met een luide banzai (10.000 jaren) kreet. Tom vroeg aan zijn buurman hoe de rekening zou geregeld worden waarop deze antwoorde dat alle kosten gedragen werden door de uitnodigende overste. De groep splitste zich in kleinere groepen en die groepjes gingen nog wat verder vieren. Tom verontschuldigde zich en trok huiswaarts want de lange vlucht en drukke dag begon zijn tol te eisen.

Eenmaal terug in zijn appartement stuurde hij nog een bericht naar Patricia en Jo en kroop onder de wol. Alhoewel zijn alcoholconsumptie binnen de perken gebleven was stond Tom toch met een zwaar hoofd op. Hij moest heel vroeg op het bedrijf zijn om zijn bedrijfswagen op te halen. Zodra alle formaliteiten klaar waren ging hij naar de afdeling waar hij werd opgewacht door zijn collega's. Ze namen hem mee naar de open plaats achter het hoofdgebouw en hij merkte dat alle medewerkers er

toestroomden. Hij moest op een bepaalde plaats gaan staan tussen de groep en deelnemen aan de verplichtte ochtendgymnastiek. Vooraan stond een mooie slanke vrouw die aantoonde welke bewegingen dienden gemaakt te worden, begeleid door ritmisch pianomuziek. Vermits hij sportief was had hij hier totaal geen probleem mee en merkte dat alle oefeningen gebeurden zonder dat je erbij begon te zweten. Het warmde en versoepelde enkel de spieren en verdreef, tot zijn eigen verbazing, de alcoholsierten uit zijn hoofd. Na het ochtendritueel vertrok iedereen naar zijn eigen afdeling. Daar aangekomen werd Tom getoond aan welk project hij moest meewerken en wie er hem zou bijstaan in zijn onderzoek. Hij wist dat Japanners lange uren werken maar niet altijd productief zijn. Enkele weken later zouden zijn medewerkers hem prijzen voor zijn gevonden oplossingen en hun eerdere twijfels weglachen tijdens een volgende Nomikai. Na een leerrijke week werd Tom op zondagnamiddag meegevraagd naar een Baseballwedstrijd. Hij had dit nog nooit echt bijgewoond en was enthousiast. Zijn collega's wezen hem op de spelregels waarvan hij al een deel kende, en de fitnesses waardoor het spel nog interessanter werd. In de groep was er ook een mooie slanke jonge Japanse met gitzwart, in een leuke paardenstaart samengebonden haar, dat vrolijk meedanstte als ze haar appreciatie toonde bij een homerun. Ze was geen medewerker van het bedrijf, maar een vriendin van één van de andere vrouwelijke collega's. Hij had haar al een tijdje in het oog, en toen ze het hoofd even naar hem toedraaide, klikten hun ogen zich even in elkaar vast. Naar gelang de wedstrijd vorderde merkte Tom regelmatig dat zij hem ook in de gaten hield. Zodra de wedstrijd gedaan was gingen ze aan de bar een biertje halen en het was de beurt aan Tom om een rondje te geven. Na de bestelling doorgegeven te hebben bleef Tom aan de bar staan om de drankjes aan te reiken aan de groep. Terwijl het meisje haar biertje aannam keek ze hem met glimlachende

ogen aan en zei met een fijne buiging: "Domo Arigato." Toen iedereen zijn drankje had zei hij: "Kampai." Iedereen begon te babbelen en langzaam naderde de jonge vrouw tot ze recht voor hem stond. In het Engels zei ze: "Vermits ik je nog nooit eerder in de groep zag, zijn we nog niet echt aan elkaar voorgesteld, mijn naam is Minako." Tom antwoordde: "Leuk je te leren kennen, mijn naam is Tom." Nu ze zo dicht bij elkaar stonden vond Tom haar ogen fascinerend. Waarschijnlijk dat voor een westerling alle Japanse ogen op elkaar lijken, maar de hare waren prachtig, met een zwarte rand overvloeiend naar donkerbruin en eindigend in een gouden gloed. Hij kon er maar niet genoeg van krijgen. In tegenstelling tot velen had ze open ogen met slechts een zweem van de typisch Japanse spleetogen. Even leek het wel of hij hier alleen met haar was.

Na enkele biertjes besloot de groep naar een karaoke bar te gaan. Tom kende karaoke van Amerikaanse films waar dronken cowboys vals staan te kwelen en was verwonderd toen ze de gelegenheid binnenkwamen. Ze moesten kiezen hoe lang ze zouden zingen en afrekenen. In de inkomprijs was er ook een drankje inbegrepen en dat moest eerst gekozen worden. Hierna werden ze naar een klein, in U vorm, privé zaaltje geleid, waar iedereen ging zitten en de drankjes gebracht werden. Ondertussen kreeg iedereen een tablet waarmee je enkele songs kon kiezen. Was het helemaal toevallig dat Minako naast Tom plaats nam? Ze zochten samen naar songs. Omdat Tom erbij was koos de groep enkel Engelstalige songs om Tom niet in verlegenheid te brengen. Minako stelde Tom voor een duet met haar te zingen. Ze kozen er 2, "Up where we belong" van de film "An officer and a gentleman" en "Islands in the stream" van Dolly Parton en Kenny Rodgers. Terwijl de anderen ook kozen had Minako de menukaart van tafel genomen en gevraagd of hij ook iets wou eten. Toen ze de kaart inkeken was het alsof Minako bewust met haar arm tegen hem aanleunde. Dit voelde zo goed aan dat Tom er

niet aan dacht zijn arm weg te trekken. Zodra ze aan de beurt waren zongen ze dicht bij elkaar, maar toen Tom zijn arm rond haar schouder wou leggen trok ze zich, tot zijn grote verbazing terug. De avond verliep verder zeer aangenaam en toen hun tijd erop zat, vertrok iedereen. Minako en Tom namen afscheid van de groep en wandelden leuk babbelend de nacht in. Opnieuw raakten hun armen regelmatig, maar toen Tom haar hand in de zijne wou nemen trok ze zich opnieuw weg. Hij kon zijn verwondering niet meer verbergen en zei: "Misschien stel ik mij iets voor, maar ik had het idee dat je een beetje interesse had in mij. Telkens ik een teken van genegenheid wil tonen, door je hand aan te raken of mijn arm rond je schouder te leggen, wijs je me af. Wat doe ik toch verkeerd?" Ze stopte en draaide zich naar hem en keek hem diep in de ogen en antwoordde: "Ik moet je toch iets over mij vertellen, ik kom uit een voorname familie, waar traditie hoog in het vaandel wordt gedragen en daarom heb ik ook een enorm respect voor mijn ouders en grootouders. Ze zouden nooit goedkeuren dat ik een relatie heb met een buitenlander. Mijn opleiding in een topschool heeft jaren geduurd en er wordt van mij verwacht dat ik met een Japanner trouw van een zeer begoede familie!" Tom antwoordde met een ernstig gezicht: "Ik denk dat je ondanks dit alles toch interesse hebt in mij en je woorden en je ogen een totaal andere taal spreken." Opnieuw klikten hun ogen in elkaar en bevestigden zonder woorden wat hij gezegd had. Om de spanning te onderbreken vroeg hij wat ze voor werk deed. Ze antwoordde dat zij hostessenwerk deed en culturele rondleidingen en symposia organiseerde. Ze vroeg Tom of hij interesse had om regelmatig samen met haar wat van de Japanse cultuur en schoonheid van Japan te leren kennen. Hij was verwonderd door haar vraag, vooral omdat hij uit het eerste deel van de conversatie had menen te begrijpen dat ze hem niet meer wou zien. Graag ging hij op haar voorstel in en toen ze aan haar woning aan

kwamen keek hij bewonderend naar de heel grote woning met enorme tuin. Ze zei: "Spreken we hier volgende zondag om 14 u af? Kan je me hier ophalen?" Met een glimlach bevestigde hij graag de afspraak. Hij dacht bij zichzelf, hoe moet ik hier nu afscheid nemen? Geef ik haar een hand of geef ik haar een zoen op de wang? Ze was hem voor en boog gracieus licht voorover, maar bleef hem ondertussen indringend aankijken waarna ze naar binnen ging.

Terwijl hij naar zijn appartement terug wandelde, was hij volledig van zijn melk. Hij wist niet wat zij nu echt wou, zag zij hem zitten, wees ze hem af, had ze interesse of niet, voelde ze zich aangetrokken tot hem of niet, speelde ze met zijn gevoelens? Verward ging hij thuis een lange mail schrijven naar Patricia, om haar om raad te vragen. Graag had hij haar gesproken, maar wegens het uurverschil was dit niet mogelijk.

De hele week liep hij er over te tobben en was nieuwsgierig naar de volgende zondag. Uiteraard stond hij om klokslag 14 u aan haar woonst geparkeerd, maar weerhield zich om aan te bellen. Het was alsof ook zij had staan wachten, want plots draaide de deur open en kwam zij naar buiten. Hij keek in haar ogen en zag dat ook zij hiernaar verlangd had. Zijn hart maakte een sprongetje. Ze stak fluks de straat over en stapte in. Even keken ze zich stilzwijgend aan en Tom verbrak de stilte. "Eerlijk gezegd heb ik naar dit weerzien uitgekeken." Zacht, en precies een beetje schuldig, antwoordde ze: "Ik ook!"

Tom startte de wagen en vroeg: "Wat staat er op de planning?" Minako antwoordde: "Vandaag bezoeken we de Rokuonji-tempel." "Is het ver?" vroeg hij. "Ja toch even rijden" antwoordde ze en toonde hem de weg. Onderweg wees ze hem op de merkwaardigheden in de omgeving. Hij dacht bij zichzelf dat ze zich hierop blijkbaar goed had voorbereid of over een geweldige parate kennis moest beschikken.

Toen ze aankwamen en entreegeld hadden betaald werd hen ook een illustratiemapje voorgesteld. Beleefd wees Minako de verkoper erop dat het niet nodig was en zij over de nodige informatie beschikte. Dat Minako dit in het Engels zei plezierde Tom, omdat dit respect naar hem toe betekende.

De hele namiddag wandelden ze door de parken en bezochten het gouden Paviljoen, terwijl Minako continu vertelde. In tegenstelling tot een gids was het geen aframmelen van een standaard tekst maar interessant, doorspekt met wist-je-datjes en humor en regelmatig gierde Tom het uit. Toen de rondleiding gedaan was zei Tom dat ze een schat was en ze beter was dan een gediplomeerde gids. Hij vroeg humoristisch: "Hoeveel is mijn schuld voor de rondleiding?" Ze antwoordde met een knipoog: "Het zou mij verbazen dat je rijk genoeg bent!" "Misschien kan ik je in natura betalen" zei hij. Ze fronste het voorhoofd vragend, maar voor ze iets kon zeggen zei hij: "Mag ik je uitnodigen voor een etetje?" Ze lachte haar tanden bloot en zei: "Hier had ik op gehoopt!" Ze stapten in de wagen en zij wees hem de weg naar een gezellig restaurant. Zodra ze aan de lage tafel waren gaan zitten nam ze de leiding en bestelde een Japanse rijsttafel met verse mais-viskoekjes met kabeljauw, de ebiburger van garnalen, de smaaksensatie van de zoetzure varkensvleeschotel, de gebakken rijst, de verse tempura-groenten en zoetpittige dipsaus en de gembergehaktballetjes in een saus op basis van soja en sake.

Tom bekeek haar bewonderend met welke klasse en verfijning ze dit bestelde. "Ja ze is perfect" dacht Tom. Bij elk gerecht gaf ze wat uitleg en hij genoot van de avond. Ze wees hem ook op de Sake en op de manier waarop deze gemaakt wordt. Hier luisterde hij als scheikundige graag naar en dacht: "Ik zou dat wel eens zelf willen proberen maken."

Toen ze later in de wagen van Tom naar huis reden neuriede Minako met de radio mee. “Doen we dit volgende week nog een keer over?” vroeg hij. Met blinkende ogen antwoordde ze: ”Zeer graag!” en keek hem aan met een jebent-een-leuke-man blik. Hij stopte op enige afstand van haar huis opdat haar ouders geen vragen zouden gaan stellen. Voor ze uitstapte zei ze plots: ”Dank je voor een prachtige namiddag en avond. Ik heb ervan genoten, maar ook vooral omdat je in het openbaar, afstand hebt gehouden en mij niet in verlegenheid hebt gebracht.” Ze boog naar hem toe en liet haar lippen zachtjes zijn wang kussen. Voor hij iets kon zeggen was ze met een jeugdig lachje uit de auto gestapt en naar de voordeur gelopen. Daar bleef ze staan tot hij de wagen had gestart en toen hij voorbij reed boog ze sierlijk en kort naar hem. Tom was in de wolken. De werkweek was voor Tom voorbijgevlogen doordat hij intensief bezig was met zijn opdracht binnen het bedrijf en de samenwerking met zijn staf was optimaal. Regelmatig gebruikte hij de middagpauze om te Facetimen met Patricia en Jo, omdat het dan 19 u was bij hen. Zij vonden het leuk dat Tom zich zo goed voelde daar in het verre Japan. Hij vertelde alles wat hij bezocht en stuurde ook vaak foto’s en video’s zodat Jo zich beter kon inleven. Hierdoor had hij snel het vertrek kunnen verwerken en nu was het steeds feest als Tom belde.

Zoals de vorige week was Tom die volgende zondag perfect op tijd in de straat van Minako. Nog geen minuut later kwam zij de deur uit. Ze had een hagelwitte zeer aansluitende bloes boven een kort zwart, eveneens aansluitend rokje aan die haar figuur, ondanks zeer slank, alle recht aandeed. Toen ze met kleine passen kwam aanlopen stak Tom een duim op om haar te laten weten dat ze er top uit zag. Ze antwoordde met een brede lach en stapte in de wagen. Net zoals ze de vorige week afscheid had genomen gaf ze hem nu opnieuw een zachte kus op de wang. Tom moest zich geweldig inhouden om haar niet

echt te kussen, maar hij was bang hierdoor de sfeer te vergallen.

Hij vroeg opnieuw: "Wat zijn de plannen voor vandaag?"

Ze antwoordde: "Ik heb een samoerai beleving gereserveerd, rij maar richting oost, ik wijs je wel de weg."

Toen ze aankwamen overhandigde ze een, in het zwartgeklede, man de 2 ingangstickets. Tom zag aan de muur de prijs van een ticket en was verbaasd over het hoge bedrag en wou zijn portefeuille boven halen om haar te betalen. Ze weigerde fier en zei: "Gewoon een cadeautje van mij, voor jou." Hij bedankte haar en gaf haar een zoen op de wang en bleef bang afwachten hoe haar reactie zou zijn, maar ze glimlachte enkel. Ze werden naar een kamer gebracht waar ze beiden een zwarte ruime kimono kregen omdat ze met de kleding die ze aan hadden niet genoeg bewegingsvrijheid zouden hebben. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was knoopte ze haar bloes open en trok deze uit en ritste haar rokje los en liet dit op de grond zakken. Daar stond ze dan in een lingersetje dat hem deed watertanden en trok haar kimono aan. Ze keek hem aan en zei geamuseerd door zijn blikken: "Ga jij je niet omkleden?" Dat moest ze geen 2 keer vragen en hij volgde haar voorbeeld. Net zoals hij gelonkt had, stak ze haar ogen ook niet in haar zak en keurde zijn hele lichaam en bleef haar blik wat langer op zijn zitvlak en kruis hangen.

Samen gingen ze door de gang naar de ruimte waar de gastheer hen opwachtte. De man gaf een volledige uitleg over de filosofieën van Bushido, de weg van de krijger, en ook hoe je een echte katana moet hanteren. Hij gaf ook een uitleg hoe dat Samoerai zwaard wordt vervaardigd.

Nadien kregen ze houten oefenzwaarden om de juiste grip, houding en vorm aan te leren en in te oefenen. Tom zag dat het niet de eerste keer was dat Minako deze opleiding kreeg. Hij bewonderde haar elegantie en perfectie bij het hanteren van het houten zwaard.

Nadat hij de basis had geleerd, was de volgende stap om een echte katana te hanteren en deze te gebruiken om een goza-mat te knippen. De lesgever plaatste de goza-mat verticaal op een speciale standaard en je moest met een schuine houw die mat in één keer doorklieven. Tom mocht als eerste en slaagde in zijn opzet en was uiteraard fier dat Minako met zijn gsm zijn optreden had gefilmd. Op haar beurt nam Minako het zwaard van hem over, ging in perfecte houding staan en sloeg razendsnel 3 maal perfect tussen de lijnen die op de goza mat stonden. “Woaw “riep een verbaasde Tom. Gelukkig had hij ook dit gefilmd. Fijntjes vroeg hij of ze een kopie wou van de video’s. In plaats van deze via Airdrop naar haar te sturen vroeg hij haar nummer en stuurde de video’s via whatsapp. Op die manier had hij haar telefoonnummer bemachtigd zonder het echt op de man af te vragen. Minako doorzag hem echter en zei: ”Jij deugniet, zo heb je mijn nummer natuurlijk! Mag ik je echter verzoeken mij nooit na 8.30 u ‘s morgens te bellen want mijn baas haat het als ik gestoord word tijdens het werk. Je kan uiteraard altijd een bericht sturen via whatsapp en zelfs daar een audiofragment of video voor mij achterlaten.” Daar was Tom heel blij mee want hierdoor zou hij nooit een volledige week meer van haar gescheiden zijn.

Na het hanteren van de katana was er een Zen sessie waarbij klankschalen gebruikt werden om de meditatie te begeleiden.

Toen ze met de samoerai beleving gedaan hadden stelde Minako voor om in het aanpalende badhuis een typisch Japans bad te nemen om het zweet te verwijderen voor ze hun eigen kledij weer aantrokken. Ze vroeg: ”Je hebt toch geen schaamte om naakt te baden? Hier gebeurt dit namelijk altijd naakt en in groep.” Tom stelde zich haar naakt voor en zei met een fijne glimlach: ”Totaal geen probleem, thuis ga ik regelmatig naar de sauna en dat gebeurt daar ook naakt.” Ze namen hun kleding mee en

betraden het badhuis. Groot was Tom's teleurstelling toen hij beseftte dat dames en heren gescheiden baden. Een badmeester legde hem de procedure uit want ook hiervoor waren er specifieke regels. Gelukkig dat de badmeester hem had voorzien van de nodige uitleg want het water was gloeiend heet. Toch voelde hij zich nadien als herboren en fris en was blij toen hij haar terugzag. Wel zei hij haar, dat hij zich het baden anders had voorgesteld en gehoopt had om samen te baden. Ze lachte hartelijk voor zijn eerlijkheid.

“Graag zou ik je nu uitnodigen om sushi te gaan eten, ken je hiervoor een goed adres?” vroeg hij haar. “Uiteraard” antwoordde ze.

Toen ze aankwamen was Tom verbaasd een rij wachtenden te zien. Zoals altijd wachtte iedereen gedisciplineerd tot het hun beurt was en konden ze aan de rechthoekige bar plaats nemen. De koks stonden in het midden en er werd aan beide een schaalpje met saus aangeboden waarna ze verschillende bereidingen voorgeschoteld kregen. Minako toonde hem hoe hij de in zeewier gewikkelde sushi met de handen mocht eten en de andere sushi met de stokjes. Ze dronken bier en sake. Tom merkte op dat deze sake totaal anders smaakte dan deze die hij de vorige week had geproefd. Minako vertelde dat er duizenden soorten bestaan.

Toen hij haar die avond naar huis voerde legde ze haar hand op zijn dij. Voor ze uitstapte boog ze zich opnieuw naar hem om hem op de wang te zoenen, maar net voor haar lippen zijn wang raakten draaide hij zich naar haar toe en hun lippen raakten zich voor de eerste keer. Alhoewel het nog geen echte kus was reageerde ze niet negatief. Ze glimlachte naar hem en schudde even het hoofd. Tom vroeg zich af of ze hiermee “neen” bedoelde of eerder ”jij deugniet.” Zwijgend stapte ze uit en hij volgde haar met zijn ogen tot ze aan de voordeur draaide en bleef wachten

tot hij vertrokken was, waarna ze stijlvol haar woning binnenging.

Wat later die avond kreeg hij een whatsapp waarin ze schreef: “Geduld, de weg naartoe, is even belangrijk als de aankomst.” Hij maakte hieruit op dat ze niet boos was om de gestolen kus, maar dat hij geduldig moest genieten en langzaam hopen op meer.

HOOFDSTUK 3

Om het contact met het thuisland niet te verliezen stuurde Patricia regelmatig pakketten met producten die moeilijk te vinden waren in het verre Japan. Op vraag van Tom had ze deze keer Gentse Tierentyn mosterd, Balegemse jenever en advocaat, en 12 flesjes donkere Westmalle bezorgd. Bij ontvangst had Tom ze gekoesterd en direct een dank whatsapp gestuurd.

De weken volgden zich op en elke zondag nam Minako Tom mee op verkenning. Zowel bij aankomst als vertrek gaf Minako hem een preutse kus waarbij ze zijn lippen even beroerde. Tom droomde van het echte werk, maar die eerdere conversatie bleef in zijn hoofd spoken. Was er toekomst voor hem, kwam er een dag dat er meer mogelijk was? Toch wou hij niks bruuskeren uit schrik om haar te kwetsen of nog erger, te verliezen. Af en toe belde hij haar 's morgens vroeg even op voor hij naar het werk ging en dan werd er over alles gebabbeld, en dat vond hij leuk, dan voelde hij zich dicht bij haar.

Op een woensdagmorgen nam hij opnieuw contact met haar om haar uit te nodigen om zondag na de namiddagactiviteiten bij hem te komen eten.

“Laat je een traiteur komen, of ga je het eten zelf ophalen in een take away?” vroeg ze. Gespeeld verbolgen vroeg hij of ze dacht dat hij niet kon koken en of ze wist waar ze een traiteur zou vinden die de recepten van zijn zus kenden. Lachend antwoordde ze: “Ik ben echt benieuwd naar je kookkunsten.” Gedurende het hele gesprek had hij precies het geluid gehoord van vallend water. Hij vroeg: “Sta je dicht bij een waterval of zo?” Ze antwoordde lachend: “Maar nee, ik sta onder de douche!” Even was hij stil en geschrokken. Hij voelde zich opeens een voyeur. Ze voelde dit waarschijnlijk aan want ze zei: “Dit is de gewoonste zaak van de wereld, praktisch alle Japanners doen dit!” Hij kon zijn oren niet geloven en vroeg: “Welk soort iPhone

heb je, waarmee je kan douchen?" Ze antwoordde: "De 11 pro max" alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Daar had hij nog nooit van gehoord en dacht dat ze hem iets wijs maakte. Ze antwoordde: "Zondag zal ik mijn gsm onder water houden in je keuken!" Hij lachte: "Ik geloof er niks van!" Ze antwoordde nu echter rustig, dat haar gsm wel tot 4 meter onder water kon gedurende een half uur." Haar manier van praten deden hem twifelen, maar hij zei: "Ok dat is afgesproken." Ze ging verder en zei: "Ze voorspellen stralend weer volgende zondag, zou het niet leuk zijn dat we met mijn auto op stap gaan, Ik heb een cabrio?" Hij antwoordde: "Top, om 14 u bij mij?" Hij gaf haar zijn adres op en haakte in.

Even dacht hij aan de hele situatie en stelde zich haar naakt voor onder de douche, pratend met hem over gsm's, alsof dit de normaalste zaak van de wereld was. Ja dat deed hem wat en zijn bloed begon sneller te stromen...

Op zaterdag was hij om boodschappen gegaan want hij wou een echt menu maken uit zijn geboortestreek. Hij maakte tomatensoep met balletjes, varkenswangetjes en een advocaat dessert. Hij was er de hele avond zoet mee.

Terwijl de varkenswangetjes aan het pruttelen waren zette hij de dranken fris en dekte de tafel. Met een goed gevoel ging hij slapen.

Die zondag stond ze op het afgesproken uur voor zijn deur en belde aan. Hij trok de deur open en daar stond ze, sportief met een mooie donkerblauwe polo op een wit kort shortje met witte sneakers aan.

"Kom binnen "nodigde hij haar uit. Zodra de deur achter haar gesloten was nam hij haar in zijn armen en kustte haar echt. Even was er een aarzeling, maar dan beantwoordde ze zijn kus met verlangen, ja zelfs passie. Haar handen streelden zijn nek, knepen in zijn schouders, ja zelfs even trok ze zijn lenden dicht tegen haar. Toen ze elkaar buiten adem loslieten keek hij afwachtend bang, maar haar glimlach stelde hem gerust. Ze gaf hem nog een lichte kus

op de lippen en vroeg: "Ben je klaar om te vertrekken?" Hij zei: "Uiteraard!" Hij nam nog vlug een linnen jasje en volgde haar naar buiten. Hij vroeg: "Waar staat je auto?" Ze wees naar een witte Porsche die wat verder geparkeerd stond. Hij zei lachend: "Dat zal wel!" Maar toen ze echter de arm strekte, op de afstandsbediening drukte, de richtingaanwijzers oplichtten en het dak openging, bleef hij met open mond verbaasd staan. Hij dacht, ofwel wordt zij wel heel goed betaald voor haar werk of is ze inderdaad van een heel voornamelijk familie. Ze sprong achter het stuur en hij vleide zich voor het eerst in een Porsche, zijn droom! Ze startte de motor die grommend tot leven kwam en ze reden weg. Tom voelde zich als een koning in deze super-deluxe wagen en wreef met de hand over het zachte witte lederen interieur. Alhoewel de snelheidslimiet op de snelweg 100 km/u is scheurde ze weg en toen hij er haar op wees, legde ze het hoofd in de nek en lachte hartelijk. Zij had een shopping namiddag georganiseerd en nam hem mee naar de Shijo Dori street. Ondanks het zondag namiddag was, was het er zeer druk. Een aaneenschakeling van mooie winkels. Ze nam hem mee en liep een winkel binnen waar kimono's worden verkocht. Ze zei: "Ik kan toch moeilijk bij jou komen eten in polo en shorts, ik ga mij een gepaste Yukata aanschaffen." Toen hij vroeg wat dit was, nam ze zijn hand en trok hem verder de winkel in waar een volledige afdeling met kimono-achtige gewaden uitgestald stonden. Minako legde hem uit dat de Yukata een zomerse variant is van de kimono en aangenaam van licht katoen. Ze koos voor een witte met fuchsia, lichtblauwe en gele vierkantjes waarbij haar zwarte haar mooi afstak. Hieronder kocht ze een witte juban (onderkleed) en een fuchsia obi (3 tot 5 meter lange sjaal) om de Yukata dicht te houden met een grote knoop op de rug. Om het plaatje te vervolledigen koos ze ook houten Geta teenslippers. Zodra ze hiermee klaar was vroeg ze beleefd aan de verkoopster om voor een gelijkaardige outfit voor Tom te

zorgen. Hij fronste de wenkbrauwen, maar ze nam zijn hand en trok hem mee naar de herenafdeling. Het was wel zoeken naar de gepaste maat want Tom was lang en breed in tegenstelling tot de gemiddelde Japanner. Een volledige ramp was de schoenmaat voor de Geta slippers voor hem. In deze winkel konden ze hem ermee niet helpen. Tom rekende af en Minako bedankte hem met een kus op de wang.

Minako en Tom moesten wel 20 winkels aandoen om de gepaste slippers voor hem te vinden maar ze vonden het leuk om dit samen te doen.

Met verschillende pakken wandelden ze terug naar de wagen. Het was nog steeds zeer warm en zelfs met het geopende dak was het nodig om de airco aan te zetten. Eens thuis stelde ze voor om zich om te kleden. Ze vroeg waar zijn slaapkamer was en ze ging zich omkleden. “Zet jij ondertussen een aperitiefje klaar?” vroeg ze. Tom ging naar de keuken en vulde een champagne emmer half met water zette er een al voorgekoelde champagnefles in en vulde de emmer nadien tot net onder de rand met ijs uit de Amerikaanse ijskast die in de berging stond naast de keuken. Hij zette de ijsemmer op de salontafel met een wit servet over en nam 2 mooie champagne glazen en zette ze ernaast. Hij waste enkele witloofpijltjes en maakte ze los. Hij smeerde op de ene helft Boursin met fijne kruiden en de andere vulde hij met garnaalsalade en ei. Hiernaast zette hij papieren servetjes om de handen te kunnen proper houden. Ook zette hij zachte muziek op die hij speciaal voor de gelegenheid had geselecteerd via Spotify.

Toen hij haar de living zag binnenkomen floot hij bewonderend en zei: ”Je bent prachtig.” Ze nam zijn hand en trok hem mee naar de slaapkamer. Alsof het de normaalste zaak was van de wereld hielp ze hem zijn kledij uit te trekken en de Yukata aan te trekken. Zodra ze hiermee klaar was en hij zijn Geta slippers aan had, stak ze

een arm onder zijn arm en ging naast hem voor de spiegel staan. Glimlachend zei ze: "Mooi koppel hé!" Samen gingen ze naar de living waar hij de champagnefles openmaakte. Ze zei: "Cheers" en hij antwoordde: "Kampai" Hij had voor de gelegenheid op geen euro gekeken en had Bollinger champagne gekocht, maar wou er niet mee pochen en had daarom het servet rond de fles gewikkeld zodat ze het etiket niet kon zien. Ze nipte van haar glas en zei: "Mmmm, perfect van temperatuur, en zeer lekker, Bollinger??" Verbaasd keek hij haar aan en dacht: "Is er iets dat ze niet kent?" Ze gingen in de mooie fauteuils zitten en hij bood haar een hapje aan. Deze bleek ze echter niet te kennen, maar vond ze zeer lekker en zei dat de zachte bitterheid van het witloof perfect harmonieerde met zowel de kaas als de garnaalsalade.

Op een toffe slow stak hij de hand naar haar uit en ze begonnen te dansen. Minako vleide zich tegen hem aan. Dit lukte maar half met zijn houten slippers en hij begon te lachen. "Zou ik niet beter aan de maaltijd beginnen?" stelde hij voor. Hij begeleide haar galant naar de tafel en ze glimlachte dankbaar. Het was een open keuken dus konden ze verder praten terwijl hij de soep opwarmde en verdeelde over de borden. Nadien deed hij er wat room bij en versnipperde een beetje peterselie over de soep.

Hij serveerde de borden en ging zitten. Stilzwijgend aten ze hun soep en merkte dat Minako de soep slurpend op at. Toen hij haar hierop wees zei Minako dat dit in Japan een teken van appreciatie is naar de gastheer. Ze stond nadien samen met hem op en terwijl hij aan de slag ging met het hoofdgerecht, ruimde zij de soepborden af en stopte ze in de vaatwasser. Ze bleef wat in zijn buurt hangen en boog over de kookpot waarin de, daags ervoor bereide, varkenswangetjes op stoverij manier, zachtjes sudderden. "Mmmm ruikt lekker" zei ze.

Hij bakte de zelf gesneden frietjes voor de tweede keer en begon de borden te dresser. Vermits hij de saus had

gemaakt met zijn dubbele Westmalle schonk hij er dit bier uiteraard ook bij. Ze gaf hem complimenten over de zachtheid van het vlees en de smaak van zijn saus. Hij lachte en zei: “Zeg nu nog dat ik niet kan koken!” Ze antwoordde met een glimlach: “Ok, ok, ik trek mijn woorden terug!”

Na het hoofdgerecht was er nog weinig werk aan het dessert en terwijl Minako opnieuw afruimde haalde hij het eerder gemaakte dessert uit de koelkast. Hij had een 50/50 mengeling van Balegemse advocaat gemengd met opgeklopte slagroom en in champagnecoupes gedaan en die de hele nacht laten rusten in de koelkast. Hij spoot er nu in het midden van elk glas een toefje slagroom op en strooide er wat versgemalen koffie over.

Hij zette hierbij sterke koffie en bracht alles aan tafel.

Minako proefde hiervan en zei: “Perfecte afsluiter van een heerlijke maaltijd, totaal anders dan wat we hier gewoon zijn, maar eveneens heel lekker, dank je wel!”

Toen ook dit afgeruimd was zei ze: “Het was heel fijn dat je me deze namiddag met die Yukata trakteerde en ook voor deze heerlijke maaltijd wil ik je danken.” Ze haalde een pakje in geschenkpapier boven, kwam voor hem staan en bood het cadeau met beide handen aan en boog. Tom wist dat de beleefdheid in Japan vereist om minimaal één keer het geschenk te weigeren en zei: “Dit is echt niet nodig!”

Waarop Minako zei: “Het is maar een kleinigheid, doe maar open” Hij nam het geschenk met beide handen aan en dankte haar. Na het geschenkpapier verwijderd te hebben zag hij dat het een iPhone was! Verbaasd keek hij haar aan. Ze zei: “Je geloofde niet dat er waterdichte iPhones bestaan, wel nu heb je er zelf één!” Ze voegde eraan toe: “Ik vermoed dat ons laatste telefoontje dat we hadden toen ik onder de douche stond, u wel geprikkeld heeft, heb je nadien gemasturbeerd?” De manier waarop ze dit zei was zo gewoon alsof ze gevraagd had hoe laat het was. Met een blos op zijn kaken zei Tom: “Ja.” Ze glimlachte en

antwoorde eenvoudig: "Ik vermoedde wel dat je dat zou doen, wees gerust, ik deed het ook." Hij haalde de iPhone uit de verpakking en ging hem opladen. Hij zei: "Ik ben benieuwd of hij zal werken nadat hij ondergedompeld is." Minako zei: "Kom mee naar de badkamer ik zal met de mijne een test doen." Samen gingen ze de badkamer in en Minako liet de mooie vierkante wasbak vol lopen en liet er haar iPhone in zakken. Nadien haalde ze hem eruit, droogde hem af en belde dan naar zijn oude gsm. Toen het belsignaal weerklonk zei ze lachend: "Voilà, test geslaagd" Tom sloeg zijn armen rond haar en zei: "Nogmaals zeer hartelijk bedankt, het enige probleem is dat ik telkens als je belt ik mij je naakt zal voorstellen" Hierop kuste hij haar vol om haar de kans tot spreken te ontnemen. Ze kuste vol overgave terug en plots voelde hij haar hand die zijn Yukata binnengleed en begon te strelen. Verbaasd stopte hij met kussen en keek haar in de ogen. Ze zei: "Wees lief voor mij want ik ben nog maagd!" Wat daarop volgde was een overvloed aan liefde, tederheid en passie. Alhoewel Tom voordien al verschillende korte stomende relaties had gehad verbaasde Minako hem met haar kennis op dit vlak. Hij dacht bij zichzelf: "Meisje je blijft mij verbazen." Als ze veel later voldaan en uitgeput in elkaars armen lagen bij te komen, begon Minako zachtjes te wenen. Hij voelde zich schuldig en begon haar uit te vragen. Ze schudde het hoofd en zei: "Je hebt niks misdaan, wees gerust, ik geef je later meer uitleg." Omdat ze te veel gedronken had om zonder risico thuis te raken stelde hij haar voor om de nacht bij hem te blijven. Ze kuste hem en kroop dicht tegen hem aan en viel in slaap.

Ze werden gewekt door haar gsm rond 5.30 u en Tom voelde haar warme naakte lichaam tegen het zijne en wou nogmaals vrijen maar ze sprong naakt uit bed en dook de badkamer in. Hij stond op, maakte een ontbijtje voor haar klaar en als ze fris en monter in haar polo en shortje buiten kwam was er niks meer te zien van de passievolle vrouw

van vorige nacht en was ze opnieuw het jonge mooie meisje. Ze dronk haar thee voorzichtig op en keek hem met verliefde ogen boven haar kopje aan. Nog een laatste kus en ze vertrok. Hij keek haar na in de opkomende zon....

HOOFDSTUK 4

In het thuisland verliep het leven zonder Tom monotoon. Elke week was een herhaling van de vorige, een éénmalig telefoontje naar haar moeder was iets waar Patricia zichzelf ook wekelijks toe verplichtte. Als ze dit niet deed zou ze haar moeder nooit horen, want die zou liever doodvallen dan zelf haar dochter te contacteren. Toch maakten Jo en haar werk, haar gelukkig. Maar zoals zo vaak in Patricia's leven kon het geluk niet blijven duren. Op een zomerse dag was Maurice met collega's na het beëindigen van de dagtaak en het avondmaal op het dek van het boorplatform met een goed glas whisky in de hand aan het genieten van de langzaam ondergaande zon. Er stond heel weinig wind zodat het er aangenaam vertoeven was. Naast het boorplatform lag een bevoorradingsschip en vanuit hun hogere positie hadden ze een goed zicht op de werkzaamheden. Een van de collega's die hoogtevrees had zei: "Kom toch niet zo dicht bij de balustrade, stel dat je er over valt. Maurice die met zijn ene hand de balustrade vasthield lachte die opmerking weg en zei met zijn whiskyglas in de andere hand: "Jij bent een watje, die balustrade is sterk dus is er geen risico!" Als was het om zijn woorden kracht bij te zetten gaf hij er een flinke duw tegen. Wegens besparingen had de petroleumfirma echter de jaarlijkse veiligheidscontroles gewijzigd naar 3-jaarlijks en waren de bevestigingsbouten doorgeroest. Het leek alsof hij even in het ijle bleef hangen waarna hij onder het gegil van zijn collega's naar beneden stortte. Een val van een boorplatform is niet persé dodelijk, maar Maurice had de bijkomende pech dat hij tijdens zijn val met zijn hoofd eerst de rand van het bevoorradingsschip raakte waarbij zijn hoofd als een rijpe meloen openbarstte voor hij het wateroppervlak bereikte. Er werd alarm geslagen, maar iedereen vreesde het ergste. Het lichaam van Maurice werd opgevist en opgebaard in

een koelcel in afwachting van overbrenging naar het vaste land. De kapitein had een vergadering met de personen die aanwezig waren tijdens het ongeval en ging de afgebroken balustrade inspecteren. Uiteraard gaf hij geen commentaar en luisterde vooral wijselijk. Nadien beende hij naar de radiokamer en nam contact met de bedrijfstop. Zodra de verbinding tot stand was gekomen verzocht hij iedereen de kamer te verlaten, zodat hij ongestoord kon overleggen met zijn oversten. Een van de bazen zei: "Dit is een drama, maar we moeten de nadruk op een "ongeval" leggen. De ongelukkige is via het bedrijf verzekerd voor arbeidsongevallen en zal hopelijk ook een levensverzekering hebben waardoor zijn familie de nodige financiële middelen zal krijgen om dit overlijden draaglijker te maken en te kunnen verwerken. We gaan met de hele crew naar de begrafenis en zorgen dat er een groot bloemstuk op zijn kist komt met de kleuren van ons bedrijf. Laat ons proberen negatieve publiciteit vermijden." De kapitein kreeg opdracht de getuigen van het "ongeval" te overtuigen dat het naar buiten toe gerapporteerd zou worden als een "verschrikkelijk spijtig incident."

Na de video call ging de kapitein terug bij de aangeslagen collega's van Maurice. Hij vertelde van het verzekeringsgeld en liet hen verstaan dat het voor het bedrijf het beste was dat er naar de buitenwereld gecommuniceerd werd dat het ongeval enkel te wijten was aan toeval. De collega's keken elkaar aan en zonder woorden verstonden ze wat er van hen verwacht werd. Het was de droevige plicht van de boorplatform kapitein om de slechte tijding te brengen aan de echtgenote van de onfortuinlijke Maurice. Toen de taxi die avond rond 22 u voor het huis van Maurice stopte zonk hem de moed in de schoenen. Hij vermande zich en belde aan. Patricia zat Tv te kijken en Jo lag al lang te slapen. Ze keek verwonderd op en ging open doen. De kapitein zei: "Dag Mevrouw, sorry voor het late uur, maar mag ik even

binnenkomen?” Patricia deed de deur verder open en liet hem plaats nemen in de knusse zetel in de living. Zonder omwegen vertelde hij haar dat haar echtgenoot Maurice tot zijn grote spijt, bij een tragisch ongeval om het leven was gekomen. Patricia voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken en kon enkel zeggen: ”Hoe, hoe is dat gebeurd?” Terwijl hij het ongeval vertelde begon Patricia te wenen, haar wereld stortte in. Ze dacht direct aan de reactie van Jo bij het verlies van zijn papa. De kapitein sprak over de regeling van de begrafenis en zei dat het voor hem een eer zou zijn, mocht hij haar daarbij mogen helpen. Hij vertelde ook dat het bedrijf een arbeidsongevallen verzekering had en ze er mocht op rekenen dat zij en haar zoon geen financiële problemen meer zouden kennen. Patricia antwoordde verbitterd: ”Kan de verzekering ervoor zorgen dat in plaats van ons schadeloos te stellen, Maurice terugkomt?” De kapitein wist zich geen raad en maakte zich zo snel mogelijk uit de voeten, want hij voelde zich echt slecht bij de bevelen van zijn oversten. Zodra de deur achter hem in het slot viel dacht Patricia: ”Hoe moet ik dit aan Jo vertellen?” Direct nam ze telefonisch contact op met Tom, ze berekende dat het in Japan nu 5.30u in de ochtend was. Na enkele belsignalen nam Tom slaperig op. Ze begon ongelooflijk hard te wenen en probeerde hem snikkend alles te vertellen, maar wat er uit haar mond kwam was totaal onsamenhangend. Tom zei: ”Patricia, haal diep adem en vertel me rustig wat er gebeurd is, toch niks met Jo???” “Neen, Maurice heeft een ongeval gehad op het boorplatform en is overleden.” Het was alsof er een emmer ijswater over zijn hoofd werd uitgegoten. Hij zei resoluut: ”Zusje, ik kom af!” Nog zeker 20 minuten bleven ze verder praten en Tom probeerde haar wat te troosten. Ze bespraken hoe ze het aan Jo zou moeten vertellen en nadien stopte de conversatie. Hij belde direct naar Minako en vertelde haar dat hij dringend weg moest omdat zijn schoonbroer overleden was. Zodra ze van de schok bekomen was zei

Minako: "Neem een foto van je paspoort en creditcard en stuur mij die zo snel mogelijk, ik regel een ticket op het eerste vliegtuig naar Brussel of Charleroi, jij neemt contact op met je werk en regelt je vertrek. Ik bel je zodra ik een ticket heb gevonden, tot straks schat." Hij sprong uit zijn bed en dook onder de douche. Na de douche maakte hij zijn valies klaar en belde het bedrijf. Zoals hij het had verwacht was zijn rechtstreekse overste direct akkoord dat hij naar België zou terugkeren voor de begrafenis. Hij betuigde Tom zijn diepste respect in dit moeilijke moment.

Terwijl hij zich vlug een boterham smeerde om de reis niet aan te vangen met een lege maag, ging de deurbel. Hij ging open doen en tot zijn grote verwondering stond Minako in de deuropening. "Ben je klaar?" vroeg ze. Hij zei gejaagd: "Neen, ik moet nog voor de vlucht zorgen."

Ze antwoordde met een fijne glimlach: "Rustig, rustig, ik heb al voor alles gezorgd. Het is toch gemakkelijker als je de Japanse taal machtig bent en hier en daar enkele connecties of contacten hebt. Pak je bagage, ik breng je weg." Hij bekeek haar bewonderend aan en zei: "Je bent ongelooflijk!" Voor het appartement stond haar wagen met openstaande koffer al klaar. Vlug plaatste hij zijn valies in de wagen en stapte in. Minako startte de wagen en scheurde weg. Opgewonden vroeg hij of ze zijn tickets had. "Ja" antwoordde ze rustig, "Ik geef je ze straks in de trein" Hij draaide zijn hoofd naar haar toe en keek haar verbaasd aan en vroeg: "Wat bedoel je?" Ze antwoordde: "Ik begeleid je tot aan het vliegtuig om zeker te zijn dat je er tijdig bent" Het was alsof een zware last van zijn schouders viel en zei: "Wat zou ik toch zonder jou zijn?" Ze keek hem aan en zei met pretlichtjes in de ogen: "Een sukkelaar!" Toen ze aan het station aankwamen nam Minako de leiding en begeleidde hem naar het perron. Een kwartier later kwam de Shinkansen aan en ze werden naar binnen geperst. Gelukkig had Minako zitplaatsen kunnen reserveren. Nu nam ze de tijd om hem rustig uit te leggen hoe zijn reis er

zou uit zien en overhandigde hem zijn tickets. De Shinkansen zou er mede voor zorgen dat hij om 12.00 u in de luchthaven zou aankomen, waarna hij om 14.05 u naar Frankfurt zou vertrekken. Voorziene landing plaatselijke tijd 19.20 u en connectie naar Brussel om 20.10 u met aankomst om 21.20 u. Zodra hij dit wist belde hij naar Patricia om haar de aankomsttijd te melden. Ze zei dat zij en Jo hem zouden opwachten in de aankomsthal. Vermits het nu al nacht was wenste hij haar welterusten en vooral veel sterkte toe als ze het ging vertellen aan Jo. Toen ze in de luchthaven aan kwamen loodste Minako Tom naar de incheckbalie. Zodra dit gebeurd was gingen ze in een luchthavenrestaurant eten. Tom bedankte haar voor haar hulp en steun. De toon van het gesprek veranderde toen Tom het etentje en wat er zich nadien had afgespeeld ter sprake bracht. Minako zei dat het daarvoor niet de juiste plaats en moment was om dit nu te bespreken, maar drukte hem op het hart dat hij niet ongerust moest zijn. "Ik vertel je alles als je terug bent, bij mij thuis" zei ze. Tom keek haar vragend aan, maar haar houding deed hem vermoeden dat hij hier verder niet meer moest op aandringen en wachten tot zijn terugkeer. Bedeesd vroeg hij of hij haar mocht bellen en/of whatsappen. Ze zei dat ze erg teleurgesteld zou zijn moest hij dat niet doen. Dit bracht een glimlach op zijn mond. Tot zijn spijt was het vertrek nabij en moest hij afscheid nemen. Even stonden ze recht tegenover elkaar niet wetend wat te doen maar dan brak de veer in hem en nam hij haar in zijn armen en kustte haar opnieuw en opnieuw. Ze drukte haar lichaam tegen het zijne en fluisterde "Anata o aishitemasu" Hij vroeg: "wat betekent dat?" Ze antwoordde: "Ik hou van jou." Hij zei: "Ik ook, denk je aan mij als je je douche neemt?" Minako antwoordde: "Niet enkel als ik een douche neem!" Toen hij haar losliet en vertrok keek hij nog even om en zag een traan over haar wang zijn weg naar beneden zoeken. Hij moest zich inhouden om niet terug te lopen om die weg

te vegen, maar zijn naam werd al omgeroepen dat hij zo snel mogelijk aan boord moest gaan. Hij zwaaide nog even naar haar en begon te lopen. Buiten adem arriveerde hij aan de gate, toonde zijn instapkaart en ging aan boord. Minako had hem gezegd dat ze een economy ticket had geboekt vermits hij deze keer op eigen kosten reisde. Met een klein beetje afgunst keek hij naar de mensen in business en ging op zijn toegewezen plaats zitten. Even later begon het toestel te taxiën en na een ogenblik stil te houden aan het begin van de startbaan verhoogde de piloot de motorkracht waarop het toestel steeds sneller begon te rollen om ten slotte sierlijk de lucht in te gaan. Even dacht Tom aan de rollercoaster die de laatste uren zijn leven op zijn kop hadden gezet.

Niet alleen de dood van Maurice maar ook de liefdesverklaring van Minako deden zijn hoofd tollen. Zodra de fasten seatbelt lichten uitgingen kwam een airhostess hem vragen om haar te volgen. Ze nam hem mee naar de cockpit waar de Japanse piloot hem verwelkomde. Tom verstond er niks van. De piloot vertelde hem dat Minako een goede vriendin van hem was en dat ze, toen ze hoorde dat hij de piloot was van het toestel waarmee Tom naar Frankfurt zou vliegen, hem had gebeld. De piloot zei: "Weet je, de vrienden van mijn vrienden, zijn ook mijn vrienden. Dus kan ik je toch onmogelijk in economy laten!" Hij sprak de hostess aan en vroeg of er geen vrije zetel in business was en voegde eraan toe, en als er geen zijn, geef hem dan een first class. Tom geloofde zijn oren niet en dacht: "Is er iets wat mijn Minako niet kan regelen??? Wie is ze toch???"

De gezagvoerder wenste hem een fijne vlucht en zei: "Ik laat je halen zodra we de daling hebben ingezet, dan kan je de landing vanuit de cockpit meemaken." Tom dankte hartelijk met een "Domo Arigato" waarna de airhostess hem een vrije business Seat toewees. Met een zucht van